

„A VÁRVA VÁRT FOLYTATÁS.”

– *Entertainment Weekly*

THE
BURNING
lángoló árny
SHADOW

fine
selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

J. L. ARMENTROUT

THE
BURNING
lángoló árny
SHADOW

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

1. fejezet

– KAPD MÁR BE!

Sűrűn pislogva felemeltem a tekintetem az előttem gőzölgő paradicsomlevesről, és anyára néztem.

Ezt a mondatot soha többé nem akartam hallani a szájából.

Szőke haját rövid, takaros lófarokba fogta, fehér blúza lenyűgözően gyűrődésmentes volt. A konyhapult túloldalán állt, és nem is bámult, sokkal inkább szikrákat szórt a szeme.

– Hát... – szólalt meg egy mély hang mellett. – Most eléggé zavarba jöttem.

A nő, akiről néhány napja még azt hittem, hogy a szülőanyám, rendkívül nyugodtnak tűnt annak ellenére, hogy az étkező még mindig romokban hevert az alig huszonnégy órával ezelőtt lezajlott élet-halál harc után. Pedig ő nem tűrt semmiféle rendetlenséget. Ugyanakkor feszes szája azt sugallta, hogy csupán másodpercek választják el attól, hogy Sylvia Dasher *ezredessé* változzon, aminek semmi köze nem volt sem az összetört étkezőasztalhoz, sem a szilánkokra robbant emeleti ablakhoz.

– Grillsajtós szendvicset és paradicsomlevest akartál – mondta, úgy hangsúlyozva az ételek nevét, mintha újonnan felfedezett

betegségek lennének. – Neked készítettem, te meg csak ülsz, és bámulod őket!

Igaza volt.

– Csak töprengtem. – Luc sokatmondó szünetet tartott. – Túlságosan könnyen sikerült rávenni téged arra, hogy grillsajtos szendvicset és paradicsomlevest csinálj nekem.

Anya mereven rámosolygott, de a tekintete nem változott. A szeme csak azért volt barna, mert különleges kialakítású kontaktlencsét viselt, ami átverte a Retina-ellenőrző Idegenlégió, a RIL drónjait. Valójában a szeme ragyogóan kék. Egyszer láttam.

– Aggódsz, hogy mérgezett a leves?

Tágra nyílt a szemem, és letettem a tökéletes, vajjas pirítóst, rajta az isteni ráolvasztott sajttal, a tányéromra.

– Most, hogy mondod, aggódom. Lehet benne arzén vagy valamilyen maradék Daedalus-szérum. Van egy olyan érzésem, hogy te bármire képes vagy.

Lassan a mellettem lévő bárszéken ülő fiúra néztem, bár nem éppen a *fiú* megnevezés illett rá. És nem is az *ember*. Origin volt, valami más, nem luxen, de nem is ember.

Luc.

Három betű, vezetéknév nélkül. Úgy ejtik, ahogy a Luke-ot. Igazi talány számomra, és... mondhatni, különleges, amivel pontosan tisztában volt.

– A kajád nincs megmérgezve – mondtam, és vettem egy mély levegőt. Igyekeztem némi józan észet csempészni az egyre rosszabbra forduló beszélgetésbe. A közelben lévő, sütőtök illatú gyertya szinte elnyomta Luc egyedi, a fenyőtűre és a friss levegőre emlékeztető illatát.

– Én ebben nem lennék olyan biztos, Barackvirág. – Luc telt ajka alig látható mosolyra húzódott. Nemrég meglehetősen közeli kapcsolatba kerültem ezekkel az ajkakkal, amiket éppolyan zavarba ejtőnek találtam, mint Luc többi testrészét. – Szerintem Sylvia legfőbb vágya, hogy megszabaduljon tőlem.

– Ennyire nyilvánvaló? – kérdezte anya. A mosolya egyre merevebb és hamisabb lett. – Mindig is úgy hittem, hogy meglehetősen jó a pókerarcom.

– Kétlem, hogy valaha is képes leszel sikeresen palástolni az irántam érzett mérhetetlen ellenszenvet. – Luc eltolta magát a pulttól, és karba tette a kezét széles mellkasán. – Amikor évekkal ezelőtt először jöttem, pisztolyt fogtál rám, és amikor legutóbb betettem ide a lábam, egy vadászpuskával fenyegettél meg. Úgyhogy szerintem elég világosan fogalmaztál.

– Szívesen megteszem harmadszor is – vágott vissza anya, tenyerét a hús gránitpultra simítva. – A harmadik alkalomnak van valami varázsa, nem gondolod?

Luc leszegte a fejét, és lehunyta sűrű pilláit, eltakarva drágakőre emlékeztető szemét. Ametiszt. Nemcsak a szeme színe árulkodott arról, hogy nem pusztán emberi DNS van benne, hanem az íriszét körbevevő halvány, fekete vonal is jól jelezte, hogy mindössze egy csipetnyi részben ember.

– Nem lesz harmadik alkalom, Sylvia.

Jaj, nekem! A kapcsolatuk... nem volt éppen rózsás.

Zűrös közös történetüknek az *egykori* énemhez volt köze, de azt hittem, hogy a grillisajtós szendvicssel és a paradicsomlevessel anya egyfajta békejobbot nyújt – nem mondom, furcsa módja a fegyverszünetnek, de akkor is egy gesztus. Egyértelműen tévedtem. Alig

hogy Luc és én beléptünk a konyhába, hamar elmérgesedett a helyzet kettejük között.

– Ebben én nem lennék olyan biztos – mondta anya, felkapva egy konyharuhát. – Tudod, mit tartanak az arrogáns férfiakról.

– Nem, fogalmam sincs. – Luc visszakönyökölt a pultra, és az öklére támasztotta az állát. – Kérlek, világosíts fel!

– Az arrogáns férfi halhatatlannak hiszi magát. – Anya Luc szemébe nézett. – Még a halálos ágyán is.

– Elég! – vágtam közbe, amikor láttam, hogy Luc félrehajtja a fejét. – Megpróbálnátok nem überelni egymást a gúnyolódásban, hogy normális emberek módjára megehessük a szendvicseinket és a levest? Örülnék neki.

– De mi nem vagyunk normális emberek. – Luc hosszan figyelt a szeme sarkából. – És engem nem lehet überelni a gúnyolódásban, Barackvirág.

A mennyezetre néztem.

– Tudod, hogy értem.

– Lucnak végül is igaza van. – Anya egy csakis a számára látható foltot dörzsölt a pulton. – Ez egyáltalán nem normális. Soha nem is lesz az.

A homlokomat ráncolva be kellett látnom, hogy igaza van. Minden megváltozott abban a pillanatban, amikor Luc belépett – valójában ismét belépett – az életembe. Minden megváltozott. Az egész világom a feje tetejére állt, amikor rájöttem, hogy minden velem kapcsolatos dolog orbitális hazugság volt.

– De nekem most a normálisra van szükségem. Mármost tényleg, rettentően szükségem van rá.

Luc összeszorította a száját, és a szendvicsere meredt, a válla természetellenesen megfeszült.

– Csak egy módja van, hogy ismét normális életet élj, édesem – mondta anya. A kedves megszólítás váratlanul ért.

Mindig is így szólított. Édesem. De annak tudatában, hogy mindössze az utóbbi négy évben volt jelen az életemben, helytelennek – sőt, valótlannak – tűnt ez az egyszerű, kedveskedő megszólítás.

– Normálisra vágysz? Akkor zárd ki őt az életedből!

A szendvics kiesett a kezemből. Megdöbrentett, hogy ezt mondja – nemcsak az, hogy Luc füle hallatára, hanem úgy általánosságban.

Luc felkapta a fejét.

– Egyszer már elvetted tőlem. Még egyszer nem fog megtörténni.

– Nem vettem el tőled! – vágott vissza anya. – Hanem megmen-
tettem.

– És miért, Dasher ezredes? – Luc mosolya dermesztő volt. – Hogy visszakaphasd a lányt, akit elvesztettél? Hogy legyen valami, amivel zsarolhatsz?

Összefacsarodott a szívem.

– Luc...

Anya gombóccá gyúrta a konyharuhát ökölbe szorított kezében.

– Azt hiszed, mindent tudsz...

– Eleget tudok. – Luc hangja túl halk, túl sémleges volt. – És ajánlom, hogy ezt jól véd az eszedbe!

Egy ér lüktetett anya halántékán, én pedig eltöprengtem, vajon kaphatnak-e agyvérzést a luxenek.

– Nem ismered őt. Nadiát ismerted. Ő itt Evie.

Elakadt a lélegzetem. Igaza is volt, meg nem is. Nem voltam Nardia, de Evie sem. Fogalmam sem volt, ki vagyok valójában.

– A kettő nem ugyanaz – folytatta anya. – És ha Evie valóban fontos neked, akkor elengeded, és kísértálsz az életéből.

Összerezentem.

– Ez nem...

– Azt hiszed, jobban ismered nálam? – Luc nevetésétől a pokol is befagyott volna. – Ha azt hiszed, hogy ő a te elhunyt lányod, akkor álomvilágban élsz. És ha azt hiszed, hogy azzal teszem neki a legjobbbat, ha kísétálok innen, akkor szart se tudsz.

A tekintetem kettejük között cikázott.

– Jelezném, hogy én is itt ülök. Élő egyenes adásban követem a veszekedést, ami rólam szól.

Mindketten elengedték a fülük mellett a megjegyzésemet.

– És bármennyire is fáj ezt hallanod – folytatta Luc –, ha azt hiszed, hogy megint hátat fordítok neki, akkor egyértelműen elfelejtetted, ki vagyok.

Tényleg füstölni kezdett az a konyharuha?

– Nem felejtettem el, mi vagy.

– Tényleg? – vonta kérdőre Luc.

– Csak egy gyilkos.

Szent ég!

Luc gúnyosan mosolygott.

– Akkor mi ketten remekül megértjük majd egymást.

Jóságos isten!

– Jól vésd az eszedbe, hogy csakis azért lehetsz most az élete része, mert megengedem – vágott vissza anya.

Luc karba tette a kezét.

– Szeretném én azt látni, hogy megpróbálsz távol tartani tőle!

– Ne feszítsd túl a húrt, Luc!

– Ha nem tűnt volna fel, már egy ideje azt csinálom.

Kékesfehér energia cikázott anya kézfejjén, én pedig nem bírtam tovább. A bennem kavargó heves, nyers érzelmek hirtelen felszínre törtek. Túl sok volt ez – egyszerűen túl sok.

– Hagyjátok abba! – Talpra ugrottam, a bárszék felborult, megpattant a padlón, ami mindkettejüket meglepte. – Komolyan azt hiszitek, hogy ez most segít? De tényleg?

Luc felém fordult a széken, különös szeme kissé tágra nyílt, miközben anya ellépett a konyhapulttól, kezéből kiesett a konyharuha.

– Elfelejtettétek, hogy tegnap este majdnem meghaltam, mert egy pszichopata, enyhén öngyilkos hajlamú originnek akkora elintézni valója támadt veled, mint egy ház? – Lucra mutattam, akinek megfeszült a szája. – És te elfelejtetted, hogy azzal töltötted az elmúlt négy évet, hogy az anyámnak tetteted magad? Ami tudományosan lehetetlen, mivel luxen vagy, amiről szintén hazudtál.

Anya elsápadt.

– Még mindig az anyád vagyok...

– Meggyőztél arról, hogy valami halott lány vagyok! – üvöltöttem, a levegőbe lendítve a kezemet. – Még csak nem is fogadtál örökbe! Hogy lehet ez egyáltalán legális?

– Ez egy marha jó kérdés – vigyorgott gúnyosan Luc.

– Fogd be! – förmedtem rá zakatoló szívvel, és éreztem, hogy a halántékom lüktetni kezd. – Te is csak hazudtál nekem. Te intézted el, hogy a legjobb barátom összebarátkozzon velem.

– Azt nem én intéztem el, hogy a legjobb barátod legyen – felelte, karba tett kezét lassan leengedve. – Szeretném azt hinni, hogy az magától történt.

– Ne gyere nekem észérvekkkel! – förmedtem rá, és a kezem ökölbe szorult, amikor az arckifejezése ellágyult. – Mindketten az örületbe kergettek, pedig alig maradt már ép agysejtem. Muszáj emlékeztetni benneteket arra, hogy mi történt az elmúlt rohadt negyvennyolc órában? Megtudtam, hogy minden, ami velem kapcsolatos, az hazugság, és hogy belém nyomtak egy szérumot, tele idegen DNS-sel,

aminek a nevét is alig tudom kiejteni, nemhogy lebetűzni. És ha ez a szar még nem lenne elég, egy osztálytársam meghalt! Andy mindkét szemét szó szerint kiégették az arcából, engem pedig keresztülvonszoltak egy erdőn, ahol egy origin bizarr szómenését kellett hallgatnom, aki nagyon durva mentális problémákkal küzd, mert egykor cserben hagyták.

Mindketten engem bámultak.

Zihálva hátrébb léptem.

– Mindössze annyit szeretnék, hogy megehessem ezt a rohadt grillisajtós szendvicset, meg a nyavalyás levest, és normális legyen öt másodpercig, de miattatok ez lehetetlen, és... – Hirtelen megszédültem, ürességet éreztem a mellkasomban. – Ajjaj!

Anya arca elmosódott, a térdem összecsukslott alattam.

– Evie...

Luc olyan gyorsan mozdult, hogy akkor sem tudtam volna követni a szememmel, ha furcsa módon nem látok kettőt abban a pillanatban. Fél másodperc múlva éreztem, hogy egyik erős karjával hátrázottan átöleli a derekamat.

– Evie – szólongatott. A másik tenyerébe fogta az arcomat, és felemelte a fejemet. Fel sem tűnt, hogy hátracsuklott. – Jól vagy?

A szívem túl gyorsan vert, úgy éreztem, mintha a fejem vattával lenne kitömve. A mellkasom összeszorult, a lábam remegett. Életben voltam, ami azt jelentette, hogy jól vagyok. Muszáj, hogy így legyen. Csak képtelen voltam válaszolni abban a pillanatban.

– Mi a baj? – Anya hangjából süttött az aggodalom, ahogy közelebb lépett.

– Szédülök – nyögtem, és lehunytam a szemem. Nem ettem semmit nagyjából tegnap óta, és mindössze egy falatot sikerült legyűrnöm, mielőtt ezek ketten egymás torkának estek, ezért nem lépett

meg, hogy elszédültem. Ráadásul a múlt hét... vagy hónap eléggé megviselt.

– Lélegezz! – Luc hüvelykujjával az arcomat simogatta megnyugtatóan. – Csak a légzésre koncentrálj néhány percig. – Egy pillanatra elhallgatott. – Kutya baja. Csak tegnap... elég csúnyán megsérült. Időbe telik, mire megint olyan lesz, mint új korában.

Furcsának találtam a kijelentését, mert aznap reggel úgy éreztem, képes lennék lefutni egy maratont, holott legtöbbször csak akkor van kedvem futni, ha egy csapat zombi üldöz.

De lassacskán alábbhagyott a szorító érzés a fejemben és a mellkasomban, és a szédülés is elmúlt. Kinyitottam a szemem, és elakadt a lélegzetem.

Akkor tűnt fel, hogy fölém hajolva Luc milyen közel van hozzám. A szemünk egy szintbe került, az arca egy leheletnyire volt az enyémtől.

Zavarba ejtő érzelmi zűrzavar támadt bennem, és féltő volt, hogy a felszínre tör, figyelmet és töprengést követelve magának.

Luc ragyogó szemével az enyémben nézett. Egy hullámos, bronzbarna tincse elszabadult, és eltakarta az egyik elképesztő, szokatlan lila szemét. A tekintetem elidőzött az emberfeletti, tökéletes vonásokon, amiket mi egyszeri halandók csakis egy tehetséges sebész keze által érhetnénk el.

Luc úgy volt gyönyörű, mint egy vadon élő párduc, és gyakran erre is emlékeztetett. Egy kecses, elbűvölő ragadozóra, ami elvonja a préda figyelmét, vagy megbabonázza a szépségével.

Telt szája sarka merészen felfelé kunkorodott. A kora októberi napfény beszűrődött a konyhaablakon, megvilágította, kiemelte határozott arccsontját, és vonzó árnyékokat rajzolt alá.

Megint a száját bámultam.

Amikor ránéztem, legszívesebben megérintettem volna, és ahogy ez a vágy megfordult a fejemben, láttam, ahogy a szédítő vigyor még szélesebb lesz.

Résnyire húztam a szemem.

Mindössze néhány origin tudja úgy olvasni a gondolatokat, mint én a könyveket. Luc természetesen közénk tartozik. Megígérte, hogy nem alkalmatlankodik a fejemben, és azt hiszem, nagyrészt tartotta is magát ehhez, de úgy tűnt, mindig akkor leskelődik, amikor igazán zavarba ejtő dolgokon jár az eszem. Mint ebben a pillanatban.

Szélesen elmosolyodott, mire a szívverésem felgyorsult. A mosolya éppolyan veszélyes volt, mint a Forrás.

– Szerintem már jobban érzi magát.

Összerezentem, és elvörösödő arccal elhúzódtam tőle. Nem bírtam ránézni. Mármint Sylviára. Az anyámra. Vagy akárki is legyen. De Lucra sem akartam nézni.

– Semmi bajom.

– Szerintem enned kellene valamit – javasolta anya. – Szívesen megmelegítem a levest...

– Nem igazán kívánok semmit – vágtam közbe, mert abban a pillanatban abszolút nem volt étvágyam. – Csak nem akarom, hogy veszekedjetek.

Anya félrekapta a pillantását, apró állat felszegte, és karba tette a kezét.

– Én sem – mondta Luc olyan halkán, hogy nem voltam benne biztos, eljutott-e anya füléig.

A mellkasom összeszorult, amikor a tekintetünk találkozott.

– Igazán? Nekem úgy tűnt, hogy örömmel veted bele magad a veszekedésbe.

– Igazad van – ismerte el Luc, ami meglepett. – Ellenséges voltam. Nem lett volna szabad így viselkednem.

Egy pillanatig csak bámultam rá, aztán bólítottam.

– Mondanom kell valamit, amit mindkettőtöknek hallanotok kell. – Enyhén ökölbe szorítottam a kezem. – Nem tarthatsz távol Luctól.

Luc lila szeme elsötétült.

– Ezt örömmel hallom – mondta rekedt hangon.

– De csakis azért, mert nem akadályozhatjátok meg, hogy megtegyek valamit, amit akarok, és nem is kényszeríthettek arra, hogy megtegyek valamit, amit nem akarok – tettem hozzá. – Ez rád is vonatkozik!

– Gondoltam. – Luc közelebb suhant, olyan halkán, mint egy szellem.

Reszketve sóhajtottam egy nagyot, és anyához fordultam. Sápadt volt, de ezt leszámítva nem tudtam olvasni az arckifejezéséből.

– Tudom, hogy nem akarsz erővel elválasztani Luctól, pláne a történtek után. Haragudtál rá. Zűrös a közös múltatok. Ezt értem, és tudom, hogy talán sosem fogjátok megkedvelni egymást, de nagy szükségem lenne arra, hogy legalább úgy tegyetek. Csak egy kicsit.

– Sajnálom – szólalt meg anyja a torkát köszörülve. – Lehet, hogy Luc szívesen vitatkozik velem, de ez most az én saram. Én hívtam meg ebédre, aztán pedig szükségtelenül durva voltam vele. Abszolút érthető, hogy nem bízik bennem, és hogy kételkedve fogadja a tetteimet. Fordított esetben én is így éreznék. – Nagy levegőt vett. – Ne haragudj, Luc.

A döbbenettől tágra nyílt a szemem, de nem csak én meredtem úgy rá, mintha nem érteném, amit mond.

– Tudom, hogy sosem fogjuk megkedvelni egymást – folytatta anyja. – De meg kell próbálnunk kijönni egymással. Evie kedvéért.

Luc még mindig olyan mozdulatlan volt, mint a szobrok az idegenek megszállását túlélő múzeumok egyikében. Aztán bólintott.

– Evie kedvéért.

Aznap este az ágy szélén ültem a szobámban, és a barátaimmal közös fotókkal teli parafa táblára meredtem. Fogalmam sem volt, mennyi ideje bámulom őket, de képtelen voltam levenni róluk a szemem.

Luc röviddel a grillsajtbotrány után távozott, ami okos döntés volt a részéről. Bár valamennyire elcsitulak a kedélyek közte és anyja között, az volt a legjobb, ha megtartják a három lépés – vagy inkább egy egész kerületnyi – távolságot. Reménykedtem, hogy képesek lesznek majd jól kijönni egymással, de azt is tudtam, hogy talán túl sokat várok tőlük.

Sóhajtvá szemügyre vettem a fényképeket. Néhány képen csak lazultunk vagy kieresztettük a gőzt. Néhányon halloweeni jelmezekben vagy csinos ruhákban feszítettünk, tökéletes hajkoronával és sminkben. Én. Heidi. James. Zoe.

Zoe.

Négy éve vele barátkoztam össze először a Centennial Középiskolában. Azonnal megtaláltuk a közös hangot, mert mindketten szörnyű veszteséget szenvedtünk a megszállás alatt – vagy legalábbis én azt hittem. Kétfős kis csapatunkhoz gyorsan csatlakozott Heidi, majd legvégül James. Szoros barátság volt a miénk, de Zoe is hazudott nekem. Akárcsak Luc. És anyja. Zoet utasították, hogy legyen a barátom, hogy tartsa rajtam a szemét, mert Luc nem tehetett. Elképzelhető, hogy van igazság Luc korábbi szavaiban: bár Zoet azzal

bízták meg, hogy ismerkedjen össze velem, a saját akaratunkból letünk legjobb barátok. De ki tudja? Én biztosan nem. És most már soha nem is tudjuk meg.

A hasam ismét megkordult, és tudtam, hogy ideje lemennem a földszintre, mielőtt a gyomrom felfalja magát. Reménykedtem benne, hogy anya bezárkózott a szobájába. Szörnyen éreztem magam amiatt, hogy ilyeneket gondolok, de veszekedés után mindig rettentően feszélyezett a légkör, nekem pedig már nem maradt agysejtem ahhoz, hogy megbirkózzak ezzel.

Amint beléptem az előszobába, és meghallottam a tévét, tudtam, hogy nincs szerencsém.

Nagy levegőt vettem, kihúztam magam, és beléptem a nappaliba. A *Gyűjtögetők* egyik részét adta a tévé, én pedig a fejemet ingatva folytattam utamat a konyha felé.

Anya a konyhapultnál állt, egy mustáros üveg, egy vekni kenyér és egy csomag felvágott – sült marha – társaságában. Volt ott még egy zacskó tejfölös-cheddar sajtos chips, a kedvencem. Sült marhahúsos szendvicset készített, és mivel még csak a mustár került a kenyérre, tudtam, hogy nemrég látott neki.

Anya felpillantott, miközben felkapta a csomag felvágottat.

– Remélem, éhes vagy.

Lassítottam a lépteimen.

– Honnan tudtad, hogy le fogok jönni? Hallgatóztál a szobám ajtaja előtt, hogy élek-e még?

– Talán. – Félénk mosoly jelent meg az arcán. – Azt terveztem, hogy ezzel csalogatlak ki, ha magadtól nem jössz.

Megálltam a bárszék mögött, amit korábban fellöktem.

– Éhes vagyok.

– Remek. – A bárszék felé intett. – Pár perc, és kész vagyok.

– Köszí. – Leültem, és kezemet az ölembe ejtve figyeltem, ahogy egy szelet sült marhát tesz a kenyérre, majd még egyet. Fogalmam sem volt, mit mondjak, miközben egyre hosszabbra nyúlt közöttünk a csend. Szerencsére vagy sajnos, ő pontosan tudta, mit mondjon.

– Teljesen megértem, ha még mindig haragszol rám – fogott bele a tipikus Dasher ezredes stílusában, azonnal a tárgyra térve. Újabb szelet sült marha került a kenyérre. – Bocsnátot kértem, de tudom, hogy mondtam olyan dolgokat ma Lucnak, amiket nem lett volna szabad. Igazad volt: a történetek után nem hiányzott ez neked.

Lazán összefontam a karomat az ölemben, és körbenéztem a konyhában.

– Valamilyen szinten... Luc kezdte. Mármost nem kellett volna felemlgetnie, hogy fegyvert rántottál rá, és tudom, hogy valószínűleg sosem fogjátok megkedvelni egymást, de...

– Szükségem van rá – mondta ki anya helyettem, egy szelet kenyéret téve a húsrá.

Forróság öntötte el az arcomat.

– Én nem így fogalmaznék.

Halványan rám mosolygott.

– Épp annyira az élete része vagy, mint ő a tiédnek. – Lehervadt a mosolya, és megrázta a fejét. – Luc azt hiszi, mindent tud. Pedig nem.

Szerencsére Luc nem volt jelen, nem hallotta meg.

– Azt hiszi, pontosan tudja, miért tettem azt, amit, amikor úgy döntöttem, hogy... segíték neked Evie-vé válni. Pedig nem. Nem lát bele a fejembe – jelentette ki, és eltöprengtem, vajon anya tudja-e, hogy Luc gondolatolvasó. Biztosan tudja. – És tudom, hogy nem bízik bennem. Nem hibáztatom ezért.

– De megakadályoztad, hogy az apám... Jason lelője őt – mutat-
tam rá. – És nem te voltál az egyetlen, aki elhallgatott előlem dolgo-
kat. Ő is ezt tette. Ezenkívül nem adtál neki más okot, hogy ne bíz-
zon benned. Ugyanez igaz rá is.

Anya bólintott, és a csipszes zacskóért nyúlt.

– Igazad van. Talán a legközelebbi találkozó jobban sikerül.

– Talán – dűnnyögtem.

– Mintha kételkednél.

– Valóban – vallottam be nevetve.

Anya fanyar mosollyal a papírtányéron fekvő szendvics mellé hal-
mozott egy kis csipszet.

– De abban biztos lehetsz, hogy az anyád vagyok. Lehet, hogy
nem vér szerinti, és nincs róla hivatalos papírom, és csak négy éve va-
gyok az életed része, de a lányom vagy, és szeretlek. Bármit megten-
nék, hogy gondoskodjak a biztonságodról és a boldogságodról, épp-
úgy, mint bármelyik anya a világon.

Az alsó ajkam megremegett, a mellkasom és a torkom összeszo-
rult. *Lány. Anya.* Egyszerű, mégis erőteljes szavak. Szerettem volna a
magaménak érezni őket.

– Tudom, hogy haragszol, amiért eltitkoltam előled mindezt.
Mégértelek. Gyanítom, sok időbe telik majd, mire túlteszed magad
rajta. Nem hibáztatlak. Azt kívánom, bár korábban meséltem volna
neked Lucról és arról, aki vagy. Már akkor el kellett volna monda-
nom neked az igazat, amikor legelőször betette ide a lábát.

– Így van, de mégsem tetted. Ezen már nem tudunk változtatni,
igaz? Ami történt, megtörtént.

Anyám elfordította a tekintetét, és lesimította a pólóját. A blúzt
egy halványkék pamutpólóra cserélte.

– Azt kívánom, bár más döntéseket hoztam volna, hogy te is más döntéseket hozhass.

Felpillantottam, és alaposan szemügyre vettem. Valahogy furcsának találtam. Legalább tíz évvel fiatalabbnak tűnt a koránál, de a szokásosnál sápadtabb volt. Megviseltnek látszott – halvány ráncok jelentek meg a szeme sarkában, amelyek közül néhány mélyebb volt a homlokán, és meg mertem volna esküdni, hogy ezek nem voltak ott két héttel ezelőtt.

A hazugságok és a milliónyi, számomra még mindig érthetetlen dolog ellenére elfogott az aggodalom.

– Jól érzed magad? Fáradtnak tűnsz.

– Egy kicsit tényleg fáradt vagyok. – Felemelte a kezét, és finoman megérintette a vállát. – Rég volt, hogy utoljára megcsapoltam a Forrást.

Megborzongtam. Használta a Forrást a Micah elleni küzdelemben.

– És ez normális?

– Előfordul, ha egy ideig nem használod a Forrást, de rendbe fogok jönni. – Halványan, de őszintén elmosolyodott. – Egyél!

Egy kicsit jobban, már-már normálisnak éreztem magam a törtétek után, ezért olyan gyorsan faltam be a szendvicset és a csipszet, hogy csoda, hogy nem fulladtam meg. Utána még mindig éhesnek éreztem magam. Miután a papírtányéromat a szemetesbe dobtam, a hűtőhöz léptem, és benéztem. Azon töprengtem, van-e kedvem azzal vesződni, hogy felvágjam és meghempergessem cukorban az epreket, amikre szemet vetettem, vagy inkább valami egyszerűbbet válasszak.

– Ha végeztél a hűsöléssel, gyere, mert mutatni akarok neked valamit! – szólalt meg anya.

Felhorkantam, és kivettem egy fonott sajtót. Kibontottam, és a csomagolását a szemetesbe dobtam.

– Mit?

– Gyere! – Megfordult, én pedig követtem a ház elejébe, a dolgozószobájába vezető hatalmas üvegajtókhoz. Benyitott, mire lassítottam.

Nem nagyon akarózott bemennem a dolgozószobájába.

Itt találtam meg a képeket a valódi Evie-ről egy fényképalbumban. Anya mindig is azt állította, hogy nem maradtak régi fényképalbumaink. Hogy nem volt lehetősége magával vinni egyiket sem a megszálláskor. Gondolkodás nélkül elhittem, de miután megtudtam az igazat, megértettem, miért nincsenek közös albumaink.

Mert nem én voltam bennük, hanem az igazi Evie.

– Emlékszel, hogy felhívtál a munkahelyemen aznap este, amikor azt hitted, van valaki a házban? – kérdezte.

A kérdés váratlanul ért. Arról az estéről beszélt, amikor egyedül voltam itthon, és mozgást hallottam a földszinten.

– Igen, szerintem vagy nyolcvanéves koromig nem fogom elfelejteni. Azt hitted, hogy csak képzelődöm.

– Nem képzelődtél. – Az íróasztala felé fordult. – Valaki tényleg járt itt, és elvitt valamit.

Szólásra nyitottam a szám, de nem jött ki hang a torkomon. Valószínűleg így volt a legjobb, mert csak káromkodásokra futotta volna.

– Azt mondtad, semmi sem tűnt el – mondtam végül.

– Tévedtem. Nem titkoltam előled, csak nem tűnt fel egészen ma délutánig. Épp rendet raktam itt bent, amikor észrevettem – magyarázta.

Fogalmam sem volt, hogyan tudott még a szokásosnál is nagyobb rendet rakni a dolgozószobájában. Az ég szerelmére, a dolgozószobája már így is rendszerezettebb, mint egy naptár!

Elfogott a nyugtalanság.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Mi tűnt el?

Kihúzta az íróasztal fiókját, kivett belőle egy fényképalbumot, és letette az asztalra. Az üres oldalaknál nyitotta ki.

– Rendrakás közben kinyitottam az albumot. Kedvem támadt végiglapozni, és aztán szemet szúrt. Itt voltak a képek Jason lányáról. Néhány születésnap és néhány személyesebb. – Az ujjai az üres oldalak felett időztek. – Ezeket vitték el.

Zavartan a szemébe néztem, miközben egymást kergették a gondolataim.

– Biztosan Micah volt. Járt már...

– Hol?

Járt már korábban ebben a házban, amíg aludtam. Megkarmolt és *fojtogatott*. Azt hittem, hogy csak rémálom volt, amíg be nem vallotta nekem, mit tett. Megborzongtam. Anya nem tudott erről. Karba tettem a kezemet, és csupasz lábfejemre néztem. A lila körömlakk kezdett lepattogzani a nagylábujjamról.

Micah nem vallotta be, hogy elvitte a fotókat, és azt állította, hogy nem ő ölte meg Andyt, az egyik osztálytársamat, sem azt a szerencsétlen családot a városban. Magára vállalta ugyan Colleen és Amanda halálát, de Luc és én feltételeztük, hogy hazudik.

Mi van, ha mégsem?

De miért vinne el képeket az igazi Evie-ről? Kezdetől fogva tudta, ki vagyok. Nem volt szüksége fényképes bizonyítékra. Görcsbe rándult a gyomrom, ahogy anyára néztem.

– Mi van, ha nem Micah volt? Miért vinné el valaki más?

Anya összeszorította a száját, a felső ajka szinte eltűnt.

– Fogalmam sincs.